

χαρτίον εἰς αὐτὸν νὰ τὸ υπογράψῃ. Τούτου γενομένου ὁ γέρον ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σφύγγας αὐτὸ, «Ήσυχασε τέκνον μὲ, — εἶπε, — ἡσυχάσε· ὅ,τι ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει πρέπει νὰ τὸ δεχώμεθα ἀγογγύστως. Ἀνδρίζου καὶ ἐνδυναμοῦ καὶ ἐτοιμάσου διὰ τὴν μέλλουσαν δοκιμασίαν. Ἄν καὶ πρέπει νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ, ἔσο βέβαιος, ὅτι ἡ ἀγάπη μου θὰ μένη μὲ σέ.»

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν θλίψιν του καὶ ἐν μέρει διὰ τῶν παρηγόρων λόγων τοῦ γέροντος τὸ κατῴρθωσεν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς δοκιμασίας. (ἀκολουθεῖ)

Ποντίκιον καὶ δύο βολβοί.

(Μῦθος.)

Ἡμέραν τινὰ μικρὸν ποντίκιον εἰσεχώρησε μετὰ πολλῆς δειλίας εἰς τὴν αἰθουσαν λαμπροτάτης οἰκίας, ἐθαύμαζεν δὲ πάντα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἔδλεπε. Ἐκεῖ ἦσαν τάπητες μαλακοὶ καὶ πολύτιμοι, ἔπιπλα λαμπρὰ, κάτοπτρα χρυσὰ καὶ διάφορα κρυστάλινα σκεύη, μεταξὺ δ' αὐτῶν ἐπὶ τραπέζης καὶ δύο βολβοὶ ἐντὸς φιαλῶν. — «Τί γυρεύουν αὐτὰ τὰ ξηροκρόμυδα ἐντὸς μιᾶς τόσοσιν πολυτελοῦς αἰθούσης!» ἀνέκραξεν «εἰσθε ἄσχημα, εἰσθε ὡς νεκρά!»

«Ἀπατάσαι, φίλε μου,» ἀπεκρίθη τὸ ἐν κρόμυον, τὸ ὁποῖον ἦτο ρίζα ὑακίνθου· «ὄχι μόνον νεκρά δὲν εἴμεθα, ἀλλὰ καὶ περιμένομεν ἡμέρας εὐτυχεῖς. Ἡ ἀνοῖξις ἔρχεται, καὶ ἅμα οἱ γλυκεῖς ζέφυροι πνεύσουν, ἡμεῖς θὰ ἀναλάβωμεν ζωὴν καὶ θὰ μεταβάλωμεν μορφήν. Εἴμεθα δ' εὐχαριστημένα μὲ τὴν κατάστασίν μας καὶ βέβαιοι περὶ τοῦ λαμπροῦ μας μέλλοντος.»

Ὁ ποντικός ἐγλειόασε τὰ ξηροκρόμυδα, τὰ ὅποια ἦσαν χωρὶς λαμπρὰ χρώματα καὶ τοῦ ἀπῆρσεσκιν ἐντελῶς, δὲν ἐνόει δὲ πῶς ἡδύναντο νὰ ζοῦν μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ περιμένουν χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε.

Τότε λαθὼν τὸν λόγον τὸ ἕτερον κρόμυον, τὸ ὁποῖον ἦτο ρίζα κρίνου, ὠμίλησε συγκινητικῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς. — «Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπε, θὰ ἐνδυσθῶμεν λαμπρότα-

τον στολισμὸν καὶ θὰ ἡμεθα πολὺ ὠραιότερα πάντων τῶν πραγμάτων, ὅσα μᾶς περικυκλοῦσι· ποτὲ ἀνθρώπινος χεὶρ δὲν ἔκλωσε, ποτὲ δὲν ἤφανε, ποτὲ δὲν ἐκόσμησε ἐνδύματα τοιαῦτα, ὅποια θὰ φορέσωμεν ἡμεῖς. Ὅλοι θὰ ζηλεύουν τὰ χρώματά μας, ὅλοι θὰ μαγεύωνται ἀπὸ τὴν εὐωδίαν μας. Μετ' ὀλίγον ἡμεῖς θὰ κινῶμεν τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰσερχομένων εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην· κατὰ τὸ παρὸν δὲ ἡσυχάζομεν ἔχοντα ὑπομονήν.»

Ὁ ποντικός κρίνας αὐτὰ πολὺ υπερῆφανα καὶ περιαυτολόγα, ἐπροτίμησε νὰ ᾄδει ποντικός τετράπους τώρα καὶ νὰ τρέχῃ, παρὰ νὰ περιμένῃ μέλλον καλλίτερον, καὶ ἀνεχώρησε γελῶν διὰ τὴν μωρίαν τῶν ξηροκρόμυων. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὗρισκε τίποτε νὰ τρώγῃ εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην, ἐσύχναζεν εἰς τὸ μαγευεῖν ἢ εἰς τὸ κελάριον καὶ οὐδὲ κἀν ἐνεθυμεῖτο πλεόν τὴν πολυτελῆ ἐκείνην αἰθουσαν.

Ἡ γλυκεῖα αὔρα τοῦ ἔαρος ἤνοιξε τὰ ἀμυγδαλέας καὶ ἐπλήρωσε τὰς πεδιάδας εὐόσμων ἀνθέων· τὰ πτηνὰ ἔβαλλον εὐθυμα τὰ ἄσματά των ἐπὶ τῶν ἀνοιγομένων δένδρων καὶ τὰ πάντα ἐμειδίω· ἐν τῇ κτίσει, ὁ δὲ μὺς ἔλαβεν ὄρεξιν νὰ τρέξῃ ὀλίγον. Περιπλανώμενος ὡς τυχοδιώκτης ἐπεσκέφθη καὶ τὴν αἰθουσαν, ὅπου εἶχεν ἰδεῖ τὰ κρόμυα.

«ὦ! ὦ!» ἀνέκραξε μὲ μεγάλην ἐκπληξίν, «πῶς; τί εἶν' αὐτὰ!»

Ὁ ὑακίνθος εἶχεν ἤδη ἐκβάλει μέγαν βλαστὸν καὶ ἀνοίξει τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ φουρταν, τὸ δὲ κρίνον ὕψωνε μετὰ χάριτος τὰ λαμπρότατα αὐτοῦ ἄνθη. Ἡ αἰθουσα ἦτο πλήρης εὐωδίας, τὸ δὲ θέαμα ἐξάίσιον.

«Ἐ! εἶπε τότε ὁ ὑακίνθος, βλέπεις ὅτι αἱ ἐλπίδες μας δὲν ἦσαν φαντασιοπληξίαι. Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ἐνεδύθημεν τὰ λαμπρὰ μας φορέματα!»

«Ναί, εἶπε καὶ τὸ κρίνον, ἡ ζωὴ μας ἤδη εἶναι ἀνάστασις, οὐδὲν δὲ ἀπωλέσαμεν περιμένοντα. Ὅσοι δὲ εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶς καλλιεργήσουν, ἤδη ἀνταμείβονται διὰ τοὺς κόπους των.»

Καὶ τώρα, μικροὶ μου φίλοι, μάθετε ὅτι ἡ ἐλπίς εἶναι ἀρετὴ. Ἡ ἐλπίς εἶναι πολύτιμον καὶ γλυκὺ δῶρον· χωρὶς αὐτῆς ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι κόλασις· ὀλίγη λοιπὸν ὑπομονὴ ἀκόμη καὶ ἡ ἀνοῖξις ἔρχεται, ἀνοῖξις αἰώνιος, καθ' ἣν πάντες οἱ κοιμώμενοι ἐν Κυρίῳ θὰ ἐγερθῶσιν ἄφθαρτοι, διὰ νὰ ἀνθῶσιν ἐν τῇ βασιλείᾳ, ἣτις δὲν ἔχει τέλος καὶ προσπαθεῖτε νὰ ζῆτε, ὅπως αὐτὴ θέλῃ.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ.

Ἡ Ἰουδαία ὑπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ ὑπαλλήλου τινὸς καλουμένου Ἡγεμόνος. Ὁ Πόν-